

ONOAREA ȘI VIAȚA AVEAU ACEEAȘI GREUTATE PENTRU GENERALUL ȘTEFAN GUȘĂ

Colonel (rezervă) Anghel Dobre

L-am cunoscut îndeaproape pe generalul Gușă Ștefan, oștean între oșteni, om dedicat trup și suflet carierei militare.

S-a remarcat încă de pe băncile școlii drept un elev silitor, ordonat, perseverent, îndrăgostit de meserie, dar mai ales de tancuri – fapt ce l-a determinat să-și perfecționeze cunoștințele și deprinderile, devenind apoi inginer de tancuri și auto.

După terminarea școlii – șef de promoție pe arma tancuri – este oprit comandant de pluton elevi în școală. Datorită perseverenței, seriozității și exemplului său, a promovat repede în funcția de comandant de companie de elevi, o subunitate constituită din două plutoane (patruzeci de elevi) – cea mai bună promoție din istoria sa, de peste cincizeci de ani.

L-am remarcat pe generalul Gușă în multe activități pe care le-am condus (exerciții, trageri, tabere), distingând dăruirea, exemplul personal, seriozitatea și răspunderea pentru executarea ordinelor și a misiunilor primite. Un lucru l-am desprins în mod deosebit: nu trebuia să i se repete de două ori un ordin, am avut chiar impresia că îl deranjează.

Cunoștea tehnica și armamentul de pe tanc. Conducea tancul și trăgea cu armamentul de pe acesta, în condiții foarte bune, fapt ce în carieră i-a atras stima și respectul subordonaților.

Era sever, dar drept cu subordonații, fapt ce l-a remarcat și propulsat în viață.

O împrejurare curioasă i-a schimbat pentru câțiva ani traiectul. Absolvenții promoției, printr-un ordin al ministrului Apărării Naționale au fost trimiși aproape în totalitate în Academia Militară Tehnică (treizeci și opt din patruzeci), intrând în anul III. Aceștia au “tras” tare de comandantul lor, dorindu-l coleg, dar în anul I. Deci din șef, devine subordonat, dar la fel de respectat și ajutat să înțeleagă tainele științelor exacte – altele decât cele pentru care începuse să se afirme.

Așa se face că după terminarea studiilor, remarcat fiind, rămâne asistent în Academie. O carieră întreruptă, de comandă, o alta se înfiripă – de dascăl. Dar n-a fost să fie așa, nu-i era firea pentru așa ceva. Era format ca om de acțiune, care să intre în vârtoarea materiei, acolo unde se formează adevăratele caractere, oamenii puternici, de decizie în cazuri de criză. A fost suficient ca, din întâmplare, un om care îi cunoștea bine firea, temperamental și predispozițiile, să-l “scoată” din cutia de dascăl și să-l readucă pe făgașul ce i se potrivea ca o mânășă – COMANDA. Cel ce l-a lansat a fost unul dintre cei mai buni comandanți de școală, ajuns ministru, răposatul general Milea Vasile - numindu-l, firește după o scurtă pregătire, comandant de regiment de tancuri, la Turda.

Întâmplarea a făcut – ca numai la câteva luni de la numirea sa în funcție – să ajung la Turda, unde aveam elevi în stagiul. M-a întâmpinat ca pe un dascăl, cu onoruri și cu o grijă la care nu m-am așteptat, dar și cu nevoia de a-și destăinui unele

greutăți cărora nu le găsisse rezolvările care să-i satisfacă dăruirea. Era căpitan și avea subordonați locotenenți colonei, cu experiență, oameni pe care îi cunoștea și îi respecta, dar nu găsisse calea de a le ajunge la suflet, astfel încât barca să meargă într-un singur sens – spre rezultatele ce le aștepta.

Am avut o lungă discuție, ne-am sfătuit și i-am recomandat ca la hotărârile luate să-i facă părtași pe comandanții de batalioane și de Stat Major, iar la activitățile ce urmau să se desfășoare (trageri și conducere tanc), să deschidă ședințele, executându-le demonstrativ.

Știam că poate face acest lucru. Se pare că în prima fază nu i-au convenit sfaturile mele, gândindu-se, probabil: “Cum, eu, comandantul, să fac asta?”. A trecut doar o zi și m-am trezit cu dânsul la regimentul vecin, rugându-mă să-i accept o nouă discuție. Spre surprinderea mea, în poligon m-a prezentat regimentului și m-a invitat să conduc ședința a 3-a de instrucție, pe care a deschis-o personal. Același lucru l-a făcut și în tancodrom. Ședințele au fost executate impecabil.

Rapid, lucrurile s-au întors pe dos. De unde înainte existau destul de multe reticente, oarecare neîncredere, discuții pe la colțuri, acum oamenii începeau să discute în alt mod despre comandantul lor, să-i dea aripi, să-l ajute în luarea deciziilor și în executarea misiunilor, la aplicațiile ce au urmat. Comandantul, încet dar sigur, își consolida poziția, se desprindea în adevărat lider, își ajuta subordonații și familiile, în limitele posibilităților și actelor normative. Coloneii îl căutau, se sfătuiau, îi cereau sau le cerea sfatul. Unitatea devenea o familie, dar și locul din care căpitanul ajungea, destul de repede, comandantul de divizie pe care l-am întâlnit, la fel de serios, respectuos, demn, conducând cu mână sigură o mare unitate, deosebit de grea, cu foarte multe probleme.

Așa a crescut un om care a fost pus la timp la locul lui și a ajuns, la o vârstă destul de tânără, Șef al Marelui Stat Major, unicul caz în istoria Armatei Române când un comandant de divizie face saltul pe al doilea loc în ierarhia Armatei.

Îi port stimă și respect, precum a făcut-o și el, care nu m-a lăsat să-i spun decât așa cum o făceam și în școală – Fănică. Onoarea și viața aveau aceeași greutate pentru generalul Gușă Ștefan.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!